

levend en ademend in de atmosfeer van teeder welgevallen, waarmee de schilderes ze omgaf, als met een stilte, mild van fijnroerend leven.

Zoo ook lijken de poppen, die starre stumpers, langzaam wakker te worden tot een vreemd-gebarend bestaan, wonderlijk belast met de zonden en ondeugden der echte menschen. Ze zijn prachtig om te zien, Lizzy's poppen, met hun ruischende jurken en gekrulde pruiken: prinsessen en jonkers, gebiedsters en gediensstigen, wufte markiezinnettes en degelijke huismoeders, rechters, beulen en acteurs: een mysterieus volkje, een wereld vol ritselende geheimzinnigheid voor kind en kunstenaar.

In den beginne is haar poppenstuk eenvoudig: een pop, recht-staand met boos gebaar, vermaant; de ander krimpt weg in matelooze ellende: *De Berisping*. Maar geest en vernuft zijn aldoor gericht op zinrijker situaties en kostbaarder effect; de pantomime wordt ingewikkelder, de figuranten talrijker; 't conflict wint, mèt de schildering, aan diepte. Er ontstaan werken als *Het gele gevaar*. De uitheemsche acteurs betreden het tooneel: de Japansche pop, met haar bleek en ondoorgrondelijk masker, de spokig-grimmassende wajangpop. Nijd en hebzucht, schijnheiligheid en leedvermaak spinnen hun wreede listen op het tafereel dat ze *De versmade bruid* heeft genoemd.

Telkens verandert het geval, de acteurs en heel de tooverachtige misen-scène. 't Gebeurt alles op Lizzy's atelier, waar, in een open muurkastje, requisieten en vertooners rusten. Ze zitten daar zoo stil, zoo wezenloos, de dutsen, als hadden ze nimmer meegedaan aan de booze spelletjes, die hun meesteres voor ze verzint, – mal en zonder herinnering aan hun bijna-menschelijk lotgeval. Dan wordt het tooneel opnieuw versierd; met de kleine grappige niemendalletjes, die de schilderes de hemel weet waar heeft opgeschommeld: kralensnoertjes en tulen bloemen, loovertjes en lapjes, veertjes, bonte steentjes en allerlei blinkend en ritselend gerief tooit ze de omgeving voor het sprookje, waarin ze haar gewillige sujetten, ieder naar aard en uitzicht, een rol toewijst.

In haar latere vertooningen doet naast de poppen allerlei gedierte mee. Vogels heeft ze teeder en romantisch gegeven in de kleine schilderij die *Het koele plekje* heet: vogels, hun schoone kleuren beurend in de gulden schemering. Ze bemint de kleurenpracht, het rijke wit en blauw en groen van uitheemsche vogels; maar óók hun grillige vormen: het ondoorgrondelijk-wonderbare van hun verschijning en hun vreemdbewegende grandeur. En weer worden de personages talrijker: visschen en hagedissen, slangen en salamanders, uilen en vleermuizen, padden en puiten, apen, krokodillen en allerlei slag van vliegend, kronkelend en kruipend gedierte vult het tooneel; eens zal ze de gansche Arke-Noach's noodig hebben en heel den beestenstoet van het bijbelsche paradijs. Zal ze niet eenmaal den hof van Eden schilderen met al de goede beesten en den